

1864—1868 служила за примѣръ да се образуватъ и други вилаети въ Турция. Тѣзи отстъпки не задоволихъ Българитѣ които се стремяха за съединението на всичкитѣ си съотечественници и въ Тракия и въ Македония, но Гърцитѣ се трудеха да докажатъ че тамъ нивагъ нѣмало Българи *)

Тогазъ въ Македония се продължаваше най-ожесточенъ народенъ бой, защото тѣзи страна Гърцитѣ всегда считахъ за своя. Но Гърци въ Македония нѣма на друго мѣсто освенъ по крайбрежията.

Въ вжтрешнитѣ земи едничката подпорка на Гърцката страна бѣха на половина погърченитѣ вече южни Ромѣни (Цинцари, Власи), които въ тѣзи страни сж прѣснати като търговци и занаятчии по градищата а като пастири въ горитѣ. Но и отъ този пренебрегнатъ, малкъ и почти изгубенъ народецъ, който не надминува число 200,000 души, ненадѣйно се появи народно противогръцко движение. Въ 1862 год. Апостолъ Маргаритъ, юноша въспитанъ въ Букурещъ, като се върналъ въ отечеството си, въ Ромѣнския градъ Влахо-кисура близо при Костуръ, той основалъ първо Македонско

---

*) Область „България“ подъ турското правителство не съществуваше; земята на Българитѣ бѣше раздѣлена на Пашалѣци, а отъ 1864 год. на вилаети Дунавски, Одрински, Битолски и Солунски. Въ 1867 год. е нареденъ новъ вилаетъ въ София.